

Arrest

nr. 41 073 van 30 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat O. GRAVY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit het dorp Zoçishtë (gemeente Rahovec) en bent u van gemengde origine: uw vader is een Ashkali en uw moeder is een etnisch Albanese. U bent Kosovaars staatsburger. U woonde oorspronkelijk samen met uw ouders in Zoçishtë (gemeente Rahovec), een dorp waar ook Serviërs woonden.

Tijdens de Kosovo-oorlog vluchtte u met uw familie naar de bergen.

Na de oorlog vestigde u zich met uw familie in de stad Ferizaj (gemeente Ferizaj). Vanaf 2003 tot 2009 werd u in Ferizaj bij u thuis meermaals bezocht door een groepje van enkele onbekenden, waaronder steeds één gemaskerde. De samenstelling van de groep was wisselend.

Aanvankelijk beschuldigten de onbekenden u enkel verbaal van samenwerking met de Serviërs in de periode dat u in Zoçishtë woonde. Later werden de onbekenden agressiever en werd u ook geslagen. Bij het laatste incident werd u zelfs met een wapen bedreigd. Tevens namen de onbekenden in 2007

contact op met uw werkgever. Ze vroegen hem waarom hij iemand zoals u - een Ashkali en spion voor de Serviërs - tewerkstelde. Daarop werd u prompt ontslagen.

In hetzelfde jaar werd ook de vader van uw vriendin (met wie u twee kinderen heeft) opgezocht door de onbekenden. Ze vroegen hem waarom hij zijn dochter met een Ashkali had laten huwen. De vader van uw vriendin reageerde door te zeggen dat zij niet gehuwd was met u, maar daarop kreeg hij het verwijt dat zijn dochter toch een kind had van u. Om verdere moeilijkheden van uw vriendin met haar familie te vermijden besloten jullie uit elkaar te gaan.

Op 28 maart 2009 verliet u Kosovo om naar België te komen, waar u op 8 april 2009 asiel verzocht.

Na uw aankomst in België vernam u van uw ouders dat de onbekenden nog een keer bij u thuis waren langs geweest.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legde u een identiteitskaart van UNMIK (tijdelijke administratie van de VN in Kosovo), uitgereikt op 14 augustus 2001, en een partijlidkaart van de BDA (Bashkimi Demokratik / Ashkanlive, Democratische Unie van Ashkali) voor. U bent tevens in het bezit van een Belgische arbeidskaart, geldig tot 4 oktober 2011."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan erop gewezen worden dat uw verklaringen in een periode van ruim zes jaar (2003-2009) herhaaldelijk thuis te zijn bedreigd en zelfs fysiek te zijn aangevallen omdat u Ashkali bent en omdat u als spion voor de Serviërs aanzien zou zijn door enkele onbekenden, maar moeilijk in overeenstemming kunnen worden gebracht met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie, waardoor uw algemene geloofwaardigheid danig op de helling komt te staan.

Uit deze informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat de veiligheidssituatie voor Ashkali, alsook voor andere minderheden als de Roma en de Egyptenaren, in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is.

Deze informatie werd ondermeer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een recente missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap (Roma, Ashkali, Egyptenaren) zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in de gemeente Ferizaj, waar u sinds het einde van de oorlog in 1999 woonde, wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Daarnaast dient vastgesteld te worden dat u niet aangetoond heeft dat u geen klacht tegen uw onbekende belagers bij de Kosovaarse politie kon / zou kunnen indienen.

Naar eigen zeggen liet u dit na uit angst omdat u uw familie niet in gevaar wou brengen (CGVS, p.13, 16). Deze verklaring is echter weinig afdoende daar het precies de bedoeling is van het indienen van een klacht om de nodige bescherming voor uzelf en indien nodig ook voor uw familie te verkrijgen.

Overigens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om

zaken te verwerken. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat in de gemeente Ferizaj ook enkele Ashkali tewerkgesteld zijn bij zowel het regionale als het lokale politiebureau.

Tot slot kan nog worden opgemerkt dat het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen niet betekent dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele recente incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden.

Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er eind 2009 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen -ook Ashkali- in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en redelijke maatregelen nemen ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde UNMIK-identiteitskaart en uw partijlidkaart van de BDA kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Ze tonen immers enkel uw identiteit, nationaliteit en het feit dat u (half) Ashkali bent aan. Deze elementen staan in deze beslissing echter niet ter discussie.

Uw Belgische arbeidskaart is niet relevant voor de beoordeling van uw asielmotieven.”

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 20 januari 2010 een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en verwijst naar de definitie van vluchteling en de substantiële bestanddelen ervan, alsook naar het begrip “sociale groep” als omschreven door het UNHCR.

Hij haalt ook een schending aan van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 en roept een kennelijke beoordelingsfout in.

Hij meent dat “de argumentatie van de tegenpartij in casu niet kan gevolgd worden, omdat die tegenstrijdig met de werkelijkheid is” en haalt een verslag aan van Human Rights Watch “Het nieuwe Kosovo bouwen op de rechtsstaat, De bescherming van de rechten van de minderheden is de sleutel van de toekomst van Kosovo” (inventaris, stuk 2) waaruit volgens hem blijkt dat de vervolging van de minderheden nog altijd actueel is, onafhankelijk van streek in Kosovo. Ook verwijst hij naar een artikel van de UNHCR “Het asielrecht altijd noodzakelijk voor de minderheden in Kosovo” (inventaris, stuk 3).

Verzoeker beweert ook dat “de plaatselijke overheden als ondoeltreffend in die soort situatie mogen worden beschouwd” en dat hij “bijgevolg inderdaad het beginsel van subsidiariteit van de asielaanvraag heeft nageleefd, omdat hij vroeger hulp bij de overheden van zijn land van herkomst gevraagd heeft”.

Ten slotte merkt hij op dat er geen tegenstrijdigheden in zijn verklaringen zijn vastgesteld en dat zijn relaas dus voor waar moet worden aangenomen.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De Raad merkt op dat hij inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, beschikt over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De Raad wijst er op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is en gaat hier dan ook niet verder op in.

Bovendien volstaat een verwijzing naar de definitie van vluchteling hoegenaamd niet om aan te tonen dat verzoeker in casu *“aan alle voorwaarden voldoet om de hoedanigheid van vluchteling te krijgen”*.

Betreffende de stelling van verzoeker dat *“de argumentatie van de tegenpartij in casu niet kan gevolgd worden, omdat die tegenstrijdig met de werkelijkheid is”*, stelt de Raad vast dat de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geraadpleegde informatiebronnen opgenomen zijn in het administratief dossier.

De Commissaris-generaal heeft zich gesteund op informatie afkomstig van CEDOCA, een onafhankelijke en officiële documentatie- en onderzoeksdienst. Deze informatie is op een zorgvuldige wijze verzameld en schetst op een objectieve en onpartijdige manier een beeld van de huidige situatie in Kosovo. Bij het opstellen van de rapporten werd rekening gehouden met het oordeel van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren)-gemeenschap inzake de veiligheidssituatie voor Ashkali in Kosovo.

De bij het verzoekschrift gevoegde informatie is niet van dien aard om de informatie van het Commissariaat-generaal te weerleggen of te ontkrachten. De Raad stelt vast dat het artikel van Human Rights Watch dateert van 15 februari 2008, terwijl het artikel van het UNHCR slechts 24 augustus als datum draagt (zonder vermelding van jaar) en uit de inhoud ervan kan worden opgemaakt dat het voornamelijk over de periode 2003-begin 2004 gaat, en dus allerminst actueel is.

De informatie van het Commissariaat-generaal, vervat in het administratief dossier, dateert echter van 2009 en twee van de drie antwoorddocumenten zijn gebaseerd op informatie verzameld tijdens een recente missie van leden van het CEDOCA-centrum naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009.

De Raad is van oordeel dat de bewering van verzoeker dat *“de argumentatie van de tegenpartij in casu niet kan gevolgd worden, omdat die tegenstrijdig met de werkelijkheid is”*, de waarheid geweld aandoet.

Aangaande de stelling van verzoeker dat er geen tegenstrijdigheden zijn vastgesteld in zijn verklaringen en dat zijn relaas dus als geloofwaardig moet worden aangenomen, wijst de Raad er op dat de ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad stelt vast dat zo verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt dat hij *“vroeger hulp bij de overheden van zijn land van herkomst gevraagd heeft”*, in strijd is met zijn verklaringen afgelegd op 4 december 2009 op het Commissariaat-generaal (zie verhoorverslag, p. 13 en p. 16) waarbij hij immers uitdrukkelijk en herhaaldelijk verklaarde dat hij nooit hulp heeft gezocht bij de autoriteiten

Vraag: “Bent u naar de autoriteiten gestapt?”; Antwoord: “Neen, ik heb niet gedurfd, ik kan mijn familie niet in gevaar brengen.”(p. 13).

Vraag: “Voordien nooit naar de autoriteiten geweest en geprobeerd om inlichtingen in te winnen?”; Antwoord: “Neen” (p. 13).

Vraag: “Gedurende al die tijd bent u nooit naar de politie geweest?”; Antwoord: “Neen” (p. 16).

Naast het feit dat dit een duidelijke contradictie is in de beweringen van verzoeker omtrent een wezenlijk element (zie hierna), hecht de Raad enkel geloof aan zijn uitdrukkelijke ontkenning (zie hoger) dat hij geen beroep deed op bescherming door de autoriteiten van zijn land.

Deze vaststelling volstaat om zijn asielaanvraag af te wijzen. Inderdaad kan internationale bescherming slechts worden verleend indien blijkt dat de asielaanvraag geen enkele aanspraak kan maken op nationale

bescherming; van een asielzoeker mag inderdaad worden verwacht dat hij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Er is dus geen grond om van verzoeker de status van vluchteling zoals bepaald in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980, te erkennen. De ingeroepen schending van voormeld artikel wordt aldus verworpen.

2.3. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij voert een schending aan van artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980 en beweert dat *“het onbetwistbaar is dat de toestand van verzoeker niet het voorwerp was van een ernstig onderzoek vanwege de tegenpartij”*.

Uit hetgeen voorafgaat sub 1.2. blijkt dat verzoekers bewering dat *“het onbetwistbaar is dat de toestand van verzoeker niet het voorwerp was van een ernstig onderzoek vanwege de tegenpartij”* (zie het verzoekschrift, p. 8), onjuist is.

Ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet van 15 december 1980, is het ontbreken van bescherming door de nationale overheden vereist. Verzoeker liet na deze bescherming te vragen.

Verzoeker brengt geen elementen naar voor die de toepassing van artikel 48/4, §2, c. noodzaken; de Raad beschikt evenmin over algemeen bekende elementen in dit verband.

De subsidiaire beschermingsstatus, voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980, wordt niet toegekend.

De ingeroepen schending van voormeld artikel wordt aldus verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 30 maart 2010 door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE